Trampové. Jezdili jsme každý víkend. Většinou. Spíš jak kdo. Taky jak kdy. Tedy každý víkend jsme jezdili zamlada, že jo. Takový asi protest, či co. Ne, že bychom zrovna proti něčemu nějak viditelně protestovali, ale ničení přírody nás fakt štvalo. Hotel strom - nejbáječnější bejvák pod sluncem. Pohrdali jsme mastňáky, nadávali na protekci, korupci a mocipány, kteří si nakradli vily a statisíce a mysleli si, že jim patří svět. My byli čistí, kamarádští, svobodní. Trampové. Povznášející pocit.

* * *

Po vojně se Robert oženil se semetrikou. Dan emigroval. Lejdyna čekala mimino a já jezdil do pastoušky pečovat o bábinku. Na vandr nejezdil nikdo. Trampové jsme ale byli furt. "Stav duše," říkali jsme.

* * *

Čas šel a nebyl čas. Lejdyna se starala o malýho, Robert hlavně o tu svoji. Já byl zapřaženej v práci a Dan jakoby nebyl. Že jsme trampové se dalo lehce poznat, neb jsme se skoro každý čtvrtek scházeli v trampský knajpě u nás na rohu. Vždycky jsme se dohodli, že se příští čtvrtek dohodnem, kam pojedem přespříští pátek. Jiná věc je, že když se jednou za uherák vyjelo, tak na chatu.

* * *

Hnula se doba a v nás svědomí. Dana imigrovali. Představa vandru začala nabývat konkrétních kontur. Fakt jsme byly už napevno domluvený. Jenže? Dan coby začínající podnikatel holt neměl čas. Nezaměstnaná Lejdyna neměla prachy ani náladu. Robert jel s tou svou někam do Evropy. Já už byl vůbec odepsanej. S bábinou pastouškou jsem zdědil i restituci. Vrátili nám kus pole, tucet krav a starej se. Návrat k přírodě je fantastická věc. Jako idea. Zažít ji v praxi bych vám nepřál. Čas šel a nebyl čas ani na tu putyku. Duchem jsme stále ještě byli trampové. Poznat se to nedalo už vůbec nijak.

* * *

Čas šel a zčistajasna i byl. Robert se rozvedl. Já prodal krávy hluboko pod cenou a liboval si, jak na každým nedodaným litru mlíka teď vydělám kačku padesát, co jsem na něm dříve tratil. Firma Dan a fotr zkrachovala. Únava. A touha: vandr! Zítra razíme. Směr hotel strom. Těší se i Lejdyna, která má teď prachů fůru a normálních hotelů už plný zuby!

* * *

BYLO NÁS ZASE ČTYŘI

* * *

Tak úplně normálně ten vandr sice ani moc nezačínal. Lejdyna nás hodila fárem až na flek, pod strom jsme postavili stan. Pak už jen klasika. Dan zapálil oheň, Robert zahrál pár starejch songů a já vytáhl flašku. Klábosili jsme. Tlachali. Shovívavě pohrdali mastňáky. Nadávali na protekci, korupci a mocipány, kteří si nakradli fabriky a stamiliony a patří jim svět. Štvalo nás ničení přírody i když oficiálně jsme neprotestovali proti ničemu. Byli jsme čistí, kamarádští, svobodní. Trampové. Povznášející pocit.

Zalomením palce jsme si slíbili, že dneškem počínaje už zase budeme jezdit ve čtyřech. Naprosto pravidelně.

Jednou za rok.